

nes mig næsten at være at sætte en Præmie paa at nyde megen Spiritus. Dertil kommer, at det jo vil være ganske urimeligt, at den Mand, der nyder Spiritus, derved ikke alene skal bidrage til sin egen Alderdomsforsørgelse, men ogsaa til Alderdomsforsørgelse for andre, der ikke nyde Spiritus. Det forekommer mig at være aldeles urimeligt. Nu vil man maaske sige: Ja, men det er dog en frivillig Sag at nyde Spiritus, det staar jo enhver frit at lade være at nyde den. Men saa vil det jo være en daarlig Forretning for Alderdomsforsørgelsen, naar Alderdoms- og Invalideforsørgelsen skulde baseres derpaa. Jeg tror derfor, at hvis det blev saadan, at en Spirituskat skulde anvendes til Alderdomsforsørgelse, vilde det føre til, at man maatte ønske, at der blev brugt saa megen Spiritus som muligt, og jeg antager, at alle ville være enige om, at dette vilde være et uheldigt Princip.

Jeg udtalte i Begyndelsen af mit Foredrag, at jeg ansaa dette Forslags Fremkomst her i Tinget for at være ret ubejlejligh, og jeg udtalte ligeledes, at det vilde komme til at skade en anden betydelig Sag. Jeg skal nu nærmere gaa ind derpaa. Hvad jeg sigtede til, var Alderdomsforsørgelsesloven, som ligger oppe i Landstinget. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har ganske sikkert i Dag udtalt sin varme Sympati for dette Forslag og udtalte sine bedste Ønsker for, at dette Forslag maatte blive ført igennem og blive til Lov, som det er forelagt i det høje Landsting og vedtaget i dette Ting. Det glædede mig, at disse Udtalelser kom frem fra den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, men det er jo ikke ensbetydende med, at Forslaget bliver gennemført af Landstinget og gjort til Lov. Jeg er derfor meget bange for, at netop den ærede Ordfører for Forslagsstillerne tillige med sine Medforslagsstillere — det være sig nu bevidst eller ubevidst, jeg haaber, det sidste maa være Tilfældet — bære en stor Del af Skylden for, at Lovforslaget ikke kommer nogen Vegne. Forslaget blev forelagt af den højtærede fungerende Indenrigsminister i Landstinget den 7de Oktober, og det fik en varm anbefaling af den højtærede Minister, hvilket jeg er meget taknemmelig for. Det kom til 1ste Behandling i Landstinget den 17de Oktober, og det kan ikke siges andet, end at det høje Landsting ogsaa modtog det meget velvilligt. Det gik i Udvalg, men siden det kom der, har man desværre ikke hørt videre til det. Der har saa vidt mig bekendt kun været

afholdt et konstituerende Møde og et Møde til, hvor man er bleven enig om at rette en Forespørgsel til Indenrigsministeriet.

Formanden: Det er dog maaske ikke rigtigt at give Meddelelse om, hvad der er foregaaet i Udvalgs møder.

Hørdum: Jeg skal heller ikke komme dybere ind derpaa, end jeg alt har været. Jeg har altsaa kun sagt, at der er rettet en Forespørgsel til Indenrigsministeriet, en Forespørgsel, som det efter min Mening vil tage meget lang Tid at faa besvaret, om den overhovedet kan besvares. (*Den fungerende Indenrigsminister* [Alberti]: Den er besvaret.) Det er altsaa ikke dette, som sinker Arbejdet, men det var heller ikke absolut det, jeg tænkte paa. Jeg er derimod bange for, at dette Røre, der er blevet vakt ved, at man har indbragt dette Forslag her i Tinget, og ved de Møder, der have været afholdte her i København af de samvirkende Sogneraadforeningers delegerede, have bidraget til, at Landstinget ikke vil arbejde med den Iver paa at faa gennemført Forslaget, som jeg straks havde tænkt mig. Jeg vil for Resten ønske, at disse mine Spaadomme maa være forkerte, og jeg vil ønske, at Landstingets Udvalg med Kraft maa arbejde paa at faa denne Lov gennemført. Sker det ikke, maa jeg desværre fastholde mit Syn paa Sagen, at det er ikke mindst de ærede Forslagsstilleres Skyld og ikke mindst de Møders Skyld, der ere blevne afholdte af de samvirkende Sogneraadforeningers delegerede. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og skal kun til Slutning sige, at hvis jeg faar mere med denne Sag at gøre, skal jeg naturligvis være villig til at arbejde i Sagens Interesse. Jeg er villig til at være med til Overvejelser af, hvad der kan gøres i den af Ordføreren antydede Retning, men som jeg bemærkede straks, jeg tror ikke, man vil komme til noget heldigt Resultat. Skulde man kunne komme til et godt Resultat, var det jo ønskeligt, men at opnaa Enighed paa dette Omraade, naar der skal bygges paa Selvhjælpsprincipet, paa den Tanke, at der fra Ungdommen af skal spares og lægges hen til Alderdommen, tror jeg ikke lader sig gøre.

Poul Rasmusen: Den Sag, der ved det Forslag, der nu foreligger, er bragt paa Dagsordenen, har jo været under Debat hyppigt ikke blot her i Rigsdagen, men ogsaa ude i Befolkningen. Der er gjort et